

Arrest

nr. 202 213 van 10 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DETHEUX
Maliestraat 13/4
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 30 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 december 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. ISHAQUE *loco* advocaat A. DETHEUX, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten, tot de Tigray etnie te behoren en orthodox christen te zijn. U bent geboren in de stad Mojo in de regio Oromiya.

U groeide op bij uw moeder, uw twee zussen en uw drie broers. U liep tien jaar lang school in Ethiopië tot u in 1999 stopte met school op de leeftijd van 16 jaar.

Uw oudste zus Y. hielp u om van Mojo naar Addis Abeba te gaan om te ontkomen aan de besnijdenis die uw familie voor u plande. Y. bracht u vervolgens naar Dubai waar u aanvankelijk werkte als dienstmeisje en vervolgens aan de slag kon bij het Albom Tourism Company.

U leerde uw partner, B.A.T. (14/01061), op 23 juli 2007 kennen toen u werkzaam was voor het Albom Tourism Company in Dubai. Het daaropvolgende jaar hielden jullie telefonisch contact. Op het einde van 2008 begonnen jullie een relatie. U verhuisde vervolgens naar Kameroen waar u in een huis woonde dat u werd aangeboden door het bedrijf van uw partner. Op 8 september 2009 beviel u van uw oudste dochter S.. Twee maanden na haar geboorte ging u naar de stad Mojo in Ethiopië. U woonde vervolgens ongeveer acht maanden met uw partner en uw dochter in Mojo, alvorens terug te keren naar Kameroen waar u in de wijk 'Happi' ging wonen in de stad Yaoundé. U vernam via J., een vriend van u, dat B.A.T. een relatie had met een andere man. J. bracht u naar het Hilton hotel waar u uw partner B.A.T. en zijn vriend W. samen zag buitenkomen. Op 10 oktober 2010 betrapte u uw man en zijn vriend W. op heterdaad in het Hilton hotel in Yaoundé. U huilde en schreeuwde tegen uw man. Hierna ging u naar twee vrienden en zakenpartners van B.A.T., V. en Ab., en vertelde hen wat er gebeurd was. U zag B.A.T. vervolgens een tijdlang niet. Tien dagen later lichtte u zijn familie in over zijn geaardheid. B.A.T. kwam u later zeggen dat hij ermee zou stoppen. Jullie besloten het opnieuw te proberen. U was ondertussen zwanger. Jullie leefden een korte tijd in Nigeria en gingen vervolgens naar Turkije, waar u op 6 oktober 2011 beviel van uw tweede dochter E.. Daarna ging u terug naar Kameroen, waar u verbleef tot 2015. De echtgenote van V. reisde in juni of juli 2012 naar Ethiopië voor zaken en nam spullen mee voor u. Zij bracht uw familie op de hoogte van uw problemen en van de geaardheid van uw partner B.A.T.. Uw familie eiste van u dat u naar Ethiopië zou reizen met uw kinderen, maar dat weigerde u. De homoseksuele geaardheid van uw partner bracht morele schade toe in uw gemeenschap in Mojo.

In 2013 vertrok uw partner en de vader van uw kinderen, B.A.T., naar België. B.A.T. startte later een procedure op om uw twee dochters naar België te krijgen. U weigerde aanvankelijk maar onder druk van de familie van B.A.T. tekende u uiteindelijk de nodige papieren. Uw dochters kwamen in augustus 2015 naar België.

U reisde op 1 februari 2016 legaal van Dubai naar België om er uw dochter E. te bezoeken in het ziekenhuis. U reisde met uw eigen paspoort en een geldig visum dat u bekomen heeft in de Belgische ambassade in Dubai. U verklaart dat u vervolgens terugkeerde naar Ethiopië om er voor uw eigendommen te zorgen en met het plan daarna naar Dubai te reizen voor zaken. In Ethiopië trachtte uw familie u echter te doden en namen ze uw paspoort van u af. U besloot daarop om terug naar België te reizen met de hulp van een smokkelaar en valse documenten. U vroeg op 26 juli 2016 asiel aan in België.

U verliet Ethiopië uit vrees besneden te worden. U vreest verder vervolgd te worden door uw familie, de politie en de gemeenschap in Ethiopië omwille van de homoseksuele geaardheid van uw partner en de vader van uw twee kinderen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u op 2 augustus 2016 op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een visitekaartje van 'B.'s Group' voor. Uw sociaal assistent stuurde het CGVS op 13 september 2017 volgende aanvullende documenten door: twee foto's, een attest van Dr. Moonens waaruit blijkt dat u niet besneden bent en een brief van uw advocaat i.v.m. de voorgelegde documenten.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst legt u geen enkel document neer ter staving van uw identiteit. U bent op 1 februari 2016 aangekomen in België met een geldig Ethiopisch paspoort waarin een Schengenvisum zat dat u bekomen had in Dubai (CGVS, p. 3-4). U was in België om uw dochter E. te bezoeken in het ziekenhuis. U zou echter besloten hebben terug te reizen naar Ethiopië om later, nadat u opnieuw slaags geraakte met uw familie illegaal vanuit Ethiopië terug naar België te reizen (CGVS, p. 4). Van deze reis naar Ethiopië heeft u echter geen enkel bewijs. Het klinkt verder ook weinig aannemelijk dat u eerst legaal tot België reist, geen asiel aanvraagt, beslist om terug te keren naar uw land van herkomst waar u reeds problemen had, om dan illegaal terug naar België te reizen en ditmaal wel asiel aan te vragen (CGVS, p. 4). Gevraagd waarom u geen asiel aanvraag tijdens uw eerste verblijf in België, stelt u dat u niet het plan had om hier te blijven. U wou terug naar Ethiopië om er uw eigendommen te beheren (CGVS, p. 6).

U beweert verder dat u uw echte Ethiopische paspoort niet kan bekomen omdat u niemand heeft in Ethiopië om het paspoort op te sturen (CGVS, p. 5).

Gezien u geen documenten neerlegt ter staving van uw identiteit en asielrelaas en kan er – wat de verdere beoordeling van de kernelementen van uw asielrelaas betreft – slechts worden voortgegaan op uw verklaringen, die echter niet kunnen overtuigen.

U verklaart uw familie en uw gemeenschap in Mojo te vrezen omdat ze u ervan beschuldigen morele schade toegebracht te hebben aan de gemeenschap door uw relatie met een homoseksuele man. U verklaart dat ze eisten dat u zou worden opgepakt. Uw familie zou u ook willen besnijden tegen uw wil in. Ze zijn ervan overtuigd dat het feit dat u niet besneden bent ongeluk gebracht heeft aan u, uw familie en de gemeenschap. Er dienen evenwel een aantal opmerkingen gemaakt over uw voorgehouden problemen.

Zo dient te worden gewezen op een aantal opmerkelijke tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw partner B.A.T. (14/01061), die de geloofwaardigheid van uw relatie met hem en de daaraan gekoppelde problemen met uw familie en gemeenschap in Ethiopië danig ondergraven. U geeft aan dat u uw man op heterdaad betrapte met zijn vriend W. in het Hiltonhotel in Yaoundé op 10 oktober 2010. Dit was nadat u van uw vriend J. vernomen had dat uw man vaak naar het Hilton ging met die ene vriend (CGVS, p. 17). Erop gewezen dat deze verklaringen geenszins stroken met de verklaringen die B.A.T. eerder aflegde, vraagt u wat er dan zoal anders is. Gesteld dat B.A.T. bijvoorbeeld sprak over een andere hotel, stelt u vervolgens dat het hotel Happi heet en in de wijk Happi ligt in Yaoundé (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met het feit dat u eerder sprak over het Hiltonhotel in de gelijknamige wijk van Yaoundé, stelt u dat Happi de wijk is waar u woonde (CGVS, p. 20). Nogmaals gewezen op de verschillende verklaringen van u en B.A.T., herhaalt u naast de kwestie dat u in de wijk Happi woonde. Een vierde maal gewezen op de verschillen in jullie verklaringen, stelt u dat u het niet meer weet (CGVS, p. 20). B.A.T. verklaarde evenwel dat u hem betrapte in de 'Auberge Bleue' in Odza (CGVS 14/01061, p. 15).

Ook blijkt uit de verklaringen van uw man dat u hem niet betrapte met zijn vriend W. op hotel (CGVS, p. 17). Uit de verklaringen van B.A.T. blijkt evenwel dat W. diegene was die u op de hoogte bracht van het feit dat uw partner met een ander op hotel was die dag (CGVS 14/01061, p. 15 en p. 23). Hierop gewezen, reageert u door vaagweg te stellen dat er drie mannen zijn. U noemt vervolgens twee namen, Omar en W.. Gevraagd naar uw verdere reactie, haalt u de schouders op (CGVS, p. 20).

Dat u en uw partner B.A.T. over dergelijke centrale elementen in uw relaas, zoals het hotel waar u uw man op heterdaad betrapte alsook door wie u deze informatie kreeg en met wie u uw man betrapte, andere verklaringen afleggen, ondergraaft niet alleen de geloofwaardigheid van jullie relatie, en daarmee ook de geloofwaardigheid van de problemen die u ten gevolge hiervan zou hebben met uw familie in Ethiopië.

Ook de verklaringen die u en B.A.T. afleggen over jullie dochters en andere familieleden stemmen niet overeen en doen verdere twijfels rijzen over jullie relatie en uw voorgehouden problemen. Zo verklaart u dat u twee dochters heeft van B.A.T.. Gevraagd of beide kinderen, biologische kinderen zijn van B.A.T., stelt u van wel. Gevraagd of hij dat zelf ook zo ziet, stelt u opnieuw van wel. Nogmaals gevraagd of hij de biologische vader is van uw twee kinderen, bevestigt u dit (CGVS, p. 7). Nochtans blijkt uit het dossier van B.A.T. dat hij het heeft over S.B., een adoptiekind, en zijn eigen kind E.M.B. (CGVS 14/01061, p. 5). Dat B.A.T. gedurende zijn gehoor op het CGVS naar de moeder van zijn dochter verwijst als zijnde H.I.Ag., en dus niet naar de naam die u opgegeven heeft namelijk H.I.Ab., is tevens opmerkelijk (CGVS 14/01061, p. 7). Dat de verklaringen van u en uw partner op dergelijk elementaire punten verschillen, is opmerkelijk en doet sterk twijfelen aan uw voorgehouden relatie met deze man.

Voorts zijn uw verklaringen over de familie van B.A.T. opmerkelijk. U verklaart dat zijn oudste broer pastoor is bij een adventistenkerk (CGVS, p. 10). Gevraagd wat u kan vertellen over de oom van uw partner, geeft u simpelweg aan dat alle mensen 'oom' genoemd worden in hun cultuur. Gevraagd wat u kan vertellen over de biologische oom van uw partner, stelt u dat u één van zijn ooms kent en dat die hout exporteert naar Europa (CGVS, p. 10). Erop gewezen dat B.A.T. problemen had met één van zijn ooms, en gevraagd wat u over die oom kan vertellen, stelt u dat u zich dit niet herinnert (CGVS, p. 11). Dat u niet zou weten dat de oom van uw partner een politieofficier is bij Interpol en B.A.T. voortdurend volgde en bedreigde, is niet aannemelijk. (CGVS 14/01061, p. 26).

Naast de opmerkelijke tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van B.A.T., steken ook in uw eigen verklaringen op de DVZ en op het CGVS tegenstrijdigheden.

Zo legt u geen éénduidige verklaringen af over wanneer uw familie te weten kwam dat B.A.T. homoseksueel is. Tijdens uw interview op de DVZ had u aangegeven dat uw familie reeds in januari 2011 op de hoogte gebracht werd over de geaardheid van B.A.T., en dus voor de geboorte van uw tweede dochter E..

Uw moeder zou toen gevraagd hebben om uw kind – S. – naar Ethiopië te brengen, uw man zou vervolgens beloofd hebben dat hij zou veranderen en u zou daarna een tweede maal zwanger zijn geraakt (vragenlijst DVZ, vraag 3.5).

Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u dan weer dat de vrouw van V., die Ethiopische is, naar Ethiopië reisde en u haar vroeg een aantal zaken naar uw moeder te brengen. De vrouw van V. zou uw moeder verteld hebben dat u in de problemen zat en vervolgens het hele probleem met B.A.T. verteld hebben (CGVS, p. 18). Gevraagd wanneer dit was, verklaart u dat dit in juni of juli 2012 gebeurde, en dus na de geboorte van uw tweede kind. Uw familie reageerde gechoqueerd en eiste dat u meteen weer naar Mojo zou komen, met uw kinderen, en besneden zou worden (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, geeft u aan dat uw verstand niet optimaal was toen en uw situatie niet stabiel (CGVS, p. 21). Erop gewezen dat u bij aanvang van het gehoor de kans geboden werd om uw opmerkingen te geven over het interview op de DVZ en wijzigingen aan te geven indien nodig, en u toen vermeldde dat de communicatie af en toe wat stroef was en de kans kreeg om drie aanpassingen te doen, en bijgevolg verwacht wordt dat de rest van de informatie correct is, geeft u geen verdere reactie (CGVS, p. 21).

Echter, er moet ook worden opgemerkt dat u eerder in het gehoor op het CGVS ook aangaf dat u niet langer in contact bent met uw oudste zus Y. en dit vanaf 2011 omdat uw familie u toen herhaaldelijk vroeg uw man te verlaten omdat hij homoseksueel was en samen met uw kinderen naar Ethiopië te komen (CGVS, p. 6). In dit opzicht is het dus niet mogelijk dat de vrouw van V. diegene was die uw familie inlichtte over de geaardheid van B.A.T., gezien zij naar uw verklaringen pas in juni of juli 2012 naar Ethiopië reisde (CGVS, p. 18). Uw opeenvolgende verklaringen hierover ondergraven verder de geloofwaardig van uw verhaal.

Ook gaf u op de DVZ aan dat u problemen heeft met de Ethiopische autoriteiten. U zou vrezes opgesloten of vermoord te worden omdat de autoriteiten u zouden zoeken (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Wanneer hierop wordt ingegaan tijdens uw gehoor op het CGVS, blijkt dat uw familie en uw buurtbewoners in Mojo zeiden dat de politie u moest oppakken. Gevraagd of u benaderd bent door de politie, stelt u dat u meteen wegging. Nogmaals gevraagd of u dan persoonlijk gecontacteerd of benaderd bent door politie, stelt u dat ze zeiden dat u zou moeten worden opgepakt maar dat u wegging (CGVS, p. 19). U wordt dan gevraagd of u weet of de politie al dan niet daadwerkelijk ingelicht werd waarop u louter herhaalt dat u enkel gehoord heeft dat u “opgepakt moet worden” (CGVS, p. 19). Later geeft u dan weer aan dat er een klacht werd ingediend tegen u en dat u daadwerkelijk gezocht wordt. U kan echter niet aangeven wanneer die klacht zou zijn ingediend. U zegt slechts dat uw moeder zei dat niet enkel uw familie maar ook de autoriteiten u zoeken (CGVS, p. 19). U geeft ook aan dat uw nichtje, waarbij u ongeveer elf dagen verbleef in Addis Abeba alvorens een tweede maal naar België te reizen, u ook zei dat de autoriteiten u overal zouden zoeken en vinden (CGVS, p. 20). U blijft echter heel vaag over hoe u deze informatie weet en bent verder niet in staat deze blote bewering te staven.

Merkwaardig is tevens dat u niet kan verklaren om welke redenen u de familie van B.A.T. inlichtte over zijn geaardheid. Hiernaar gevraagd, antwoordt u niet op de vraag maar vertelt u enkel dat de familie boos was en dat de moeder van B.A.T. op de grond viel (CGVS, p. 18). Nogmaals gevraagd naar waarom u hierover sprak met de familie van B.A.T., en gevraagd of dat voor hem geen risico inhield, stelt u dat u niet goed in staat was om te denken (CGVS, p. 18). U verklaart dat u zwanger was op dat moment. Gesteld dat het niet mogelijk was dat u toen zwanger was, gezien u B.A.T. op 10 oktober 2010 betrapte en al tien dagen later ging praten met zijn familie, maar pas beviel van uw dochter E. in oktober 2011, probeert u deze tegenstrijdigheid uit te klaren door te verwijzen naar de verschillende kalenders. Gevraagd of u zwanger was toen u ontdekte dat uw man homoseksueel was, stelt u dat u denkt van wel (CGVS, p. 18). Zoals geargumenteed, is dit echter niet mogelijk.

Concluderend kan gesteld worden dat er op basis van bovenstaande bevindingen geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden problemen omwille van uw relatie met een homoseksuele man. Wat betreft uw vrees om besneden te worden bij terugkeer naar Ethiopië, dienen tevens een aantal opmerkingen gemaakt te worden. U verklaart dat uw familie u wilde besnijden toen u zestien jaar oud was, maar dat uw oudere zus u hielp ontsnappen naar Addis Abeba, waarna u naar Dubai trok waar u uw partner leerde kennen waarmee u later in Kameroen ging wonen. Nadat duidelijk werd dat uw partner een homoseksueel was, eiste uw familie dat u met uw twee dochters naar Ethiopië zou komen en u zich zou laten besnijden om het ongeluk af te weren. Uw huidige vrees voor vervolging kan echter niet overtuigen.

Vooreerst vermeldde u uw vrees voor besnijdenis geenszins tijdens het interview op de DVZ (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Er wordt u tijdens uw gehoor op het CGVS vier maal de kans geboden uit te leggen waarom u deze vrees niet kenbaar maakte op de DVZ (CGVS, p. 21). Uiteindelijk stelt u dat u onrustig was en enkel de belangrijkste punten opgaf en dat waren uw problemen omwille van de geaardheid van uw man (CGVS, p. 21).

Gezien u tijdens het gehoor op het CGVS verschillende malen focust op uw vrees voor besnijdenis en dit element dus wel degelijk naar voren komt als een kernelement in uw asielaanvraag, is het merkwaardig dat u het simpelweg niet vermeldde op de DVZ omdat het niet belangrijk genoeg zou zijn. Dit doet dan ook afbreuk aan uw ingeroepen vrees voor besnijdenis.

Verder getuigen uw reizen naar Ethiopië en uw verschillende verblijven bij uw familie in Mojo niet van een vrees voor besnijdenis. In 1999, het jaar voor u naar de universiteit zou gaan, vroeg uw familie u om besneden te worden (CGVS, p. 14). U was op dat moment 16 of 17 jaar oud (CGVS, p. 14). De vraag kwam van uw moeder en uw buren. Gevraagd naar de reactie toen u weigerde, zegt u dat ze u zeiden dat u het toch moest ondergaan. Gevraagd of er reeds een voorziene datum was gepland voor uw besnijdenis, antwoordt u dat uw moeder aangaf dat het in de namiddag zou gebeuren maar dat uw zus u de volgende dag meenam naar Addis Abeba (CGVS, p. 14). U bleef twee maanden in de stad, tot u een paspoort regelede en naar Dubai reisde (CGVS, p. 14). U werkte vervolgens drie jaar in Dubai. In 2003 keerde u een eerste maal terug naar Mojo, voor twee dagen (CGVS, p. 15). Gevraagd om welke redenen u toen terugkeerde naar Mojo gezien uw vrees om besneden te worden, antwoordt u ontwijkend dat u daarna naar Addis Abeba ging. Wanneer de vraag een tweede maal gesteld wordt, zegt u dat uw familie dacht dat u akkoord ging met uw besnijdenis en hoopte op verzoening. U ging echter naar Addis Abeba om een aantal praktische zaken te regelen en daarna opnieuw aan de slag te kunnen bij het Albom Tourism Company in Dubai (CGVS, p. 15). Dat u, indien u werkelijk een sterke vrees koestert gedwongen besneden te worden door uw familie, terugkeert naar de regio, is op zich al opmerkelijk.

Gevraagd of u na dit bezoek nog terugkeerde naar Mojo, stelt u dat u erheen ging na uw bevalling in 2009. Toen woonde u er ongeveer acht maanden. Gevraagd of u toen geen risico liep op gedwongen besneden te worden, stelt u dat u dat risico wel liep. U voegt toe dat uw familie dacht dat de besnijdenis voor u en uw dochter op hetzelfde moment kon gebeuren, wanneer uw dochter iets ouder was (CGVS, p. 15). Dat u met uw pasgeboren dochter zou terugkeren naar een plaats waar u een vrees koestert besneden te worden, waar uw dochter tevens een risico loopt op besnijdenis, en dat u daar vervolgens acht maanden verblijft bij de mensen waarvan u deze gedwongen besnijdenis vreest, valt niet te verzoenen met uw een persoonlijke vrees voor besnijdenis.

Tenslotte ging u nogmaals terug naar Mojo in maart 2016. U trok naar Mojo om zich te verzoenen met uw moeder. U bleef er slechts één dag omdat uw familie en de gemeenschap zich tegen u keerden en eisten dat u zou worden opgepakt (CGVS, p. 15). Dat u ondanks uw vrees, verschillende malen naar Mojo reisde en er in 2009 zelfs acht maand lang verbleef, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees.

Verder slaagt u er niet in duidelijk te maken op welke leeftijd uw andere twee zussen besneden werden. U beweert dat ze beiden besneden zijn. Gevraagd hoe oud ze waren toen ze besneden werden, geeft u simpelweg aan dat uw zussen ouder zijn dan u en u de jongste bent. Nogmaals gevraagd hoe oud uw zussen waren toen ze besneden werden, geeft u vaagweg aan dat uw zus Y. volwassen was toen ze besneden werd. Gevraagd op welke leeftijd dit dan gebeurde, moet u aangeven het niet te weten. Uw andere zus zou dan weer besneden zijn toen ze nog jong was (CGVS, p. 13). U verduidelijkt vervolgens dat ze 15 of 16 jaar was, en dat Y. ouder was toen zij besneden werd (CGVS, p. 14). Uw vage verklaringen over de besnijdenissen van uw zussen doen verder twijfelen aan uw ingeroepen vrees voor besnijdenis.

Gezien u uw vrees aanvankelijk onvermeld liet, en gezien uw acties niet stroken met wat kan verwacht worden van iemand die vreest gedwongen besneden te worden door haar familie, kan geen geloof gehecht worden aan uw ingeroepen vrees voor besnijdenis. Hoewel er grote regionale en etnische verschillen bestaan in de toepassing van besnijdenis in Ethiopië dient te worden opgemerkt dat besnijdenis vaak op jonge leeftijd gebeurt. Gezien u op uw vierendertigste niet besneden bent, dient u deze plotse vrees voor besnijdenis dan ook duidelijk te kunnen verklaren, waar u gedurende het gehoor het CGVS niet in geslaagd bent.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. U heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande bevindingen te wijzigen.

Het visitekaartje van B.'s Group kan op zich uw band met B.A.T. niet staven en is dan ook niet in staat enige van de bovengenoemde tegenstrijdigheden recht te zetten.

Wat betreft de twee foto's die later per e-mail door uw advocaat werden verzonden naar het CGVS, dient te worden opgemerkt dat er amper personen kunnen worden onderscheiden op de foto's. Deze foto's hebben dan ook geen enkele bewijswaarde.

Uit het medisch attest van Dr. Alessandra Moonens blijkt dat u niet besneden bent. Daaruit vloeit echter niet automatisch voort dat u een reëel risico loopt op besnijdenis bij terugkeer naar Ethiopië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 30 november 2017 een schending aan van "de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 4, lid 3, c van de Richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 27 van het K.B. tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, de verplichting van de administratieve overheid om het geheel van de voorgebrachte elementen in overweging te nemen, de beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder het beginsel van de zorgvuldigheid, de manifeste appreciatie-fout".

Zij meent "dat er geen rekening werd gehouden met de individuele en persoonlijke omstandigheid van de asielzoeker". Zij benadrukt dat zij "een laaggeschoolde vrouw, verstoten door haar familie, door haar schoonfamilie gescheiden van haar dochters, kwetsbaar en vernederd" is, terwijl "het gehoor werd gevoerd alsof verzoekster een hoog opgeleide Europese is, de intellectueel gelijke aan de protection officer". Zij wijst op haar "specifieke achtergrond (laaggeschoold, eenvoudig en niet bekwaam op te boksen tegen haar familie of schoonfamilie, haar lot te sturen of wil door te drijven)" en is van oordeel "dat zij geenszins de mogelijkheid heeft gehad zich verder te ontwikkelen".

Verzoekster wijst erop dat zij de verkrachting door haar schoonbroer heeft aangehaald maar dat "hierover wordt verder met geen woord gerept door de protection officer".

Zij klaagt aan dat "er wordt verwacht dat verzoekster met een kalender in het hoofd leeft en in staat moet zijn gebeurtenissen uit haar leven op nette en chronologisch geordende onmiddellijk wijze voor te schotelen". Volgens verzoekster wordt "er voortdurend gehamerd op precieze data, met de bijkomende problematiek van het gebruik van een andere kalender in Ethiopië in plaats van te peilen naar de opeenvolgende gebeurtenissen die duidelijk traumatiserend op verzoekster hebben ingewerkt en waardoor zij uiteindelijk uitgespuwd werd in haar herkomstland wat de aanleiding gaf voor haar vertrek in 2016" en wordt "noch in de bestreden beslissing, noch in het verklaringsdocument van de DVZ noch in het gehoorverslag uitdrukkelijk bij de data vermeld of zij de Juliaanse Ethiopische Juliaanse kalender of de Gregoriaanse Europese kalender hanteren".

Verzoekster stelt dat haar paspoort "werd afgenomen door haar familie toen ze terug naar Ethiopië keerde vanuit Frankrijk op 15 maart 2016".

Waar de vergelijking van haar verklaringen met die van B.A.T. betreft, hekelt verzoekster dat "het CGVS er dus van uit [gaat] dat de verklaringen van de heer B.A.T. 100% waarachtig en correct zijn en dienen te gelden als het ijkpunt om de verklaringen van verzoekster te kunnen aftoetsen", terwijl "nergens blijkt echter uit dat de heer B.A.T. erkend werd als vluchteling".

Zij voert aan dat "de familienaam zoals fonetisch genoteerd voor verzoekster Ab. verschilt quasi niet van de naam Ag. eveneens fonetisch genoteerd in het gehoorverslag van de heer B.A.T."

Aangaande hun kinderen legt verzoekster uit dat B.A.T. verklaarde "dat hij E. diende te erkennen en dat S. zijn adoptief kind was" en dat zij aangaf "dat hij de biologische vader is van de kinderen en dat zij hier in België onderzocht zijn".

Waar zij een andere naam gaf voor het hotel waar zij B.A.T. betrapte, legt zij uit dat zowel Hilton als Auberge Bleu "*standing locaties*" zijn en zij zich misschien vergiste, temeer gezien zij gebracht werd "*naar de locatie door J. en niet zelf [diende] te zoeken naar het adres of het hotel*".

Zij stelt dat uit de verklaringen van B.A.T. blijkt dat W. diens grote liefde is waardoor het "*logischer [is] dat de man met wie zij haar partner betrapte inderdaad W. betrof en niet ene zekere A. zoals de heer B.A.T. zelf verklaarde*". Verzoekster klaagt verder aan dat er weinig rekening wordt gehouden "*met de gevoeligheid in hoofde van verzoekster*" en zij wijst dienaangaande op "*de weinig gevoelige manier waarop de protection officer doordramt op dit thema*". Zij benadrukt nog dat deze feiten van 7 jaar geleden dateren en "*dat het geheugen de parten kan spelen zowel in hoofde van verzoekster als van de heer B.A.T.*".

Betreffende de oom van B.A.T. meent verzoekster dat zij "*helemaal niet [weet] over welke oom de protection officer het heeft*", dat "*nergens blijkt uit dat verzoekster spreekt over dezelfde oom die de protection officer in gedachten heeft daar de protection officer de oom niet nader definieert*" en dat het "*hier de familie van de heer B.A.T. [betreft] met wie de relaties allerm minst goed kunnen genoemd worden*". Zij benadrukt nog "*dat in haar cultuur, alle mensen oom zijn*" en "*dat ze niet het onderscheid kan maken tussen "biologische" of "niet biologische" ooms*". Volgens haar moet zij ook niet weten "*met welke van zijn "oom's" de heer B.A.T. problemen heeft*" omdat dit betrekking heeft "*op zijn persoonlijk vluchtrelaas*", temeer gezien in het vluchtrelaas van B.A.T. amper iets werd teruggevonden over de bedoelde oom.

Dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar familie in januari 2011 te weten kwam dat haar partner homoseksueel was, wijt zij aan het feit dat zij uitgeput was ten tijde van het interview, dat "*er problemen waren met de vertaling*" en dat "*de fouten die verzoekster heeft kunnen opmerken met de gebrekkige vertaling en haar toestand van vermoeidheid heeft ze doorgegeven, doch er is geenszins een garantie dat zij alle fouten kon opmerken net gelet op de gebrekkige vertaling*". Zij stelt verder dat de gebruikte kalender niet aangeduid wordt.

Of er werkelijk een klacht tegen haar hangende is, is volgens verzoekster "*weinig relevant*". Zij acht het enkel relevant "*dat haar familie en haar omgeving stelt dat zij door iedereen, autoriteiten inclus, gezocht wordt en dat zij zich nergens kan verbergen*".

Dat zij haar schoonfamilie inlichtte over de homoseksuele geaardheid van B.A.T. wijt zij aan het feit dat zij boos was, dat "*boze mensen dingen [doen] die niet rationeel verklaarbaar zijn*" en dat zij "*had gehoopt door haar schoonfamilie te informeren alles terug naar het oude te krijgen*", maar dat zij "*door haar schoonfamilie onheus behandeld werd (verkrachting schoonbroer) en dat haar kinderen afgenomen werden*".

Volgens het verzoekschrift is het niet merkwaardig dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken "*de nadruk heeft gelegd op de homoseksualiteit van haar partner tijdens haar eerste verklaring*" en haar vrees voor besnijdenis niet vermeldde, ook gelet op "*de emotionele en fysieke toestand waarin ze zich bevond tijdens dat interview*". Zij stelt: "*Het gehoor door het CGVS gaat meer uitgebreid in op het vluchtrelaas. Het gehoor voor de DVZ is meer gericht op de reisweg, reisdocumenten, de familie etc. Ze is gericht op de registratie van de asielaanvraag en het onderzoek naar de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag. Men heeft daar dan ook niet uitgebreid tijd besteed aan de oorzaken van haar vlucht.*".

Waar zij verschillende keren afreisde naar Ethiopië en bij haar familie verbleef, legt verzoekster uit dat zij dit "*op zeer tactische en diplomatische wijze*" deed, dat zij de situatie met haar familie probeerde te verzoenen, dat zij "*deed alsof ze instemde met besnijdenis doch dit was niet het geval*", dat zij "*met cadeaus naar Mojo [trok] maar bleef daar maar kort*" en dat ze een risico nam, "*maar dit was een goed berekend risico*". Zij benadrukt voorts "*dat ze in hoofdzaak naar Adis Abeba ging en niet naar Mojo*" en dat "*een terugkeer naar Adis Abeba (de grootstad) is geenszins te vergelijken met een terugkeer naar Mojo*". Ook de terugkeer naar Mojo met haar eerstgeborene en in gezelschap van haar partner acht zij "*geenszins merkwaardig*": "*Ze keerde terug op haar kind te laten dopen. Ook hier was verzoekster goed ingedekt en kon ze de problematiek op de lange baan schuiven. De vrees of het risico op besnijdenis bestond doch het was een risico dat ze op dat ogenblik riskeerde te nemen gelet op haar status van net bevallen moeder en in aanwezigheid van haar partner, de vader van het kind.*".

Volgens verzoekster is het niet raar dat zij niet weet op welke precieze leeftijd haar zussen besneden werden en is er *“geen rechtstreeks verband tussen het feit dat zij niet weet op welke leeftijd haar zussen besneden werden en haar eigen vrees voor besnijdenis in de context van de smet die op haar rust vanwege haar homoseksuele partner”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

Bij een verweernota voegt de commissaris-generaal *“Country Profile: FGM in Ethiopia, oktober 2013, 28toomany”*.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst uit vrees voor (verdere) problemen omwille van de homoseksualiteit van haar partner B.A.T. en uit vrees om besneden te worden.

2.4.2. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster geen enkel document neerlegt ter staving van haar identiteit, hoewel zij op 1 februari 2016 een eerste keer in België was met een geldig Ethiopisch paspoort met een Schengenvisum dat zij bekomen had in Dubai (gehoor, p. 3-4). Uit haar visumaanvraag, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat verzoekster dit visum aanvraag en verkreeg bij de ambassade in Amman, Jordanië.

2.4.3. Verzoekster legt evenmin enig stuk voor dat haar relatie en/of kinderen met B.A.T. aannemelijk maakt. De op het Commissariaat-generaal neergelegde foto's zijn onduidelijk en dergelijke foto's kunnen hoe dan ook de identiteit en band van de afgebeelde personen niet aantonen. Aangaande haar kinderen verklaarde verzoekster dat zij twee biologische dochters - S.B. en E.M.B. - heeft met B.A.T. (gehoor, p. 7) terwijl deze laatste S.B. beschreef als een adoptiekind en E.M.B. als zijn eigen kind (gehoor B.A.T., p. 5). Dit ondergraaft verder verzoeksters beweerde identiteit en gezinssituatie. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat B.A.T. verklaarde dat hij *“E. diende te erkennen en dat S. zijn adoptief kind was”* en dat verzoekster aangaf *“dat hij de biologische vader is van de kinderen en dat zij hier in België onderzocht zijn”*, merkt de Raad op dat verzoekster op het Commissariaat-generaal zonder enige nuancering aangaf dat beide dochters de biologische kinderen van B.A.T. zijn en dat hij ze zo ook als

dusdanig beschouwt (gehoor, p. 7), terwijl B.A.T. tijdens zijn gehoor E. als zijn dochter en S.B. als zijn adoptie dochter noemde (gehoor B.A.T., p. 5).

2.4.4. Ook in het verzoekschrift wordt verzoekster een profiel aangemeten dat geenszins strookt met de gegevens in haar dossier noch met haar eigen verklaringen.

Aangaande de beweringen in het verzoekschrift dat verzoekster *“een laaggeschoolde vrouw, verstoten door haar familie, door haar schoonfamilie gescheiden van haar dochters, kwetsbaat en vernederd”* is, dat zij *“laaggeschoold, eenvoudig en niet bekwaam [is] op te boksen tegen haar familie of schoonfamilie, haar lot te sturen of wil door te drijven”* en *“dat zij geenszins de mogelijkheid heeft gehad zich verder te ontwikkelen”*, merkt de Raad op dat verzoekster 10 jaar school heeft gelopen, dat zij haar vierde middelbaar heeft afgemaakt, dat zij Amhaars én Engels spreekt, dat zij als alleenstaande en zelfstandige vrouw - voordat zij B.A.T. leerde kennen - in Dubai een eigen winkel in lichaamsverzorging had (gehoor, p. 4), dat zij daarnaast als hostess in de toeristische sector in Dubai werkte (verklaring DVZ, p. 5; gehoor, p. 4), dat zij beweert aandelen te hebben in het bedrijf van B.A.T. (zie visitekaartje van *“B.’s Group”*; gehoor, p. 5) en dat zij in België van plan is een zaak op te richten (verklaring DVZ, vraag 28). Verzoekster reisde en verhuisde bovendien regelmatig voor zaken naar Dubai, Kameroen, Ethiopië, Nigeria en Turkije en in februari 2016 naar België om haar dochter te bezoeken (gehoor, p. 3-4). Uit de visumaanvraag in het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekster het visum voor haar reis naar België verkreeg in Amman, Jordanië, waar zij zelf nog beweerde dit in Dubai te hebben aangevraagd (gehoor, p. 3-4). Verzoekster is aldus in werkelijkheid een zelfstandige, initiatiefrijke en reislustige zakenvrouw die verschillende talen spreekt en uitgebreide werkervaring heeft.

2.4.5. Waar in het verzoekschrift nog aangevoerd wordt dat *“het gehoor werd gevoerd alsof verzoekster een hoog opgeleide Europese is, de intellectueel gelijke aan de protection officer”*, *“dat er geen rekening werd gehouden met de individuele en persoonlijke omstandigheid van de asielzoeker”* en dat er weinig rekening wordt gehouden *“met de gevoeligheid in hoofde van verzoester”*, gezien *“de weinig gevoelige manier waarop de protection officer doordramt”* over de homoseksualiteit van B.A.T., stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geen melding maakte van enige problemen met (de wijze van vraagstelling van) de dossierbehandelaar (*“Er was geen probleem.”*; gehoor, p. 22). De advocaat gaf op het einde van het gehoor zelfs mee *“dat het gehoor goed verlopen”* was en bedankte de dossierbehandelaar voor diens *“professionele houding”* (gehoor, p. 22). Uit het gehoor blijkt geenszins dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan. Het verzoekschrift gaat in tegen het administratief dossier.

2.4.6. De Raad hecht geen geloof aan de door verzoekster beweerde problemen omwille van de homoseksualiteit van haar partner B.A.T..

2.4.7. Zo verklaarde verzoekster dat zij door een vriend, J., gebracht werd naar het Hilton-hotel in Yaoundé waar zij B.A.T. op heterdaad betrapte met een andere man, W., terwijl B.A.T. beweerde dat hij in de ‘Auberge Bleu’ in Odza betrapt werd met Ar. door verzoekster, die door W. op de hoogte werd gebracht van zijn aanwezigheid daar (gehoor, p. 16-17; gehoor B.A.T., p. 15, 23). Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoekster dan weer dat zij in oktober 2010 door een vriendin verteld werd dat B.A.T. op hotel zat met een andere man (verklaring DVZ, vraag 3.5). Verder meende verzoekster ook nog dat zij zwanger was toen zij ontdekte dat haar man homoseksueel was (gehoor, p. 18), terwijl dit niet kan kloppen met de door haar opgegeven chronologie van gebeurtenissen.

2.4.8. De stellingen in het verzoekschrift dat zowel Hilton als Auberge Bleu *“standing locaties”* zijn en zij zich misschien vergiste, temeer gezien zij gebracht werd *“naar de locatie door J. en niet zelf [diende] te zoeken naar het adres of het hotel”*, en dat W. de grote liefde van B.A.T. is waardoor het *“logischer [is] dat de man met wie zij haar partner betrapte inderdaad W. betrof en niet ene zekere Ar. zoals de heer B.A.T. zelf verklaarde”*, kunnen de vastgestelde incoherenties aangaande dezelfde feiten niet verschonen, wel integendeel. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de feiten van 7 jaar geleden dateren en *“dat het geheugen de parten kan spelen zowel in hoofde van verzoekster als van de heer B.A.T.”*, merkt de Raad op dat verzoekster geen onwetendheid wordt verweten, doch wel het afleggen van verklaringen die niet stroken met de verklaringen van haar partner. Bij aanvang van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken werd reeds benadrukt *“U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.”* (vragenlijst DVZ, voorafgaand advies) en op het Commissariaat-generaal werd gezegd *“Wat ik verwacht van u is dat u goed naar mijn vragen luistert, en ze vervolgens zo goed mogelijk tracht te*

beantwoorden. U bent bij wet verplicht u te zeggen de waarheid te vertellen." (gehoor, p. 2). Van verzoekster kon dan ook verwacht worden dat zij, indien zij zich bepaalde elementen niet (meer) kon herinneren omdat de feiten van 7 jaar geleden dateren, dit tijdens haar gehoor aangeeft, wat zij echter heeft nagelaten door foutieve informatie te debiteren.

Dat verzoekster over een dergelijk essentieel element (de ontdekking van de homoseksuele geaardheid van haar partner) andersluidende verklaringen aflegt - vergeleken met die van haar partner en met haar overige eigen verklaringen - wijst erop dat zij deze gebeurtenis niet werkelijk heeft meegemaakt.

2.4.9. Het is tevens ongeloofwaardig dat verzoekster geen weet had van de aanhoudende problemen die haar partner kende met zijn oom, een politieofficier bij Interpol, omdat die de seksuele geaardheid van B.A.T. niet kon aanvaarden (gehoor, p. 20-11). Dat *"nergens blijkt uit dat verzoekster spreekt over dezelfde oom die de protection officer in gedachten heeft daar de protection officer de oom niet nader definieert"*, dat het *"hier de familie van de heer B.A.T. [betreft] met wie de relaties allerminst goed kunnen genoemd worden"*, *"dat in haar cultuur, alle mensen oom zijn"* en *"dat ze niet het onderscheid kan maken tussen 'biologische' of 'niet biologische' ooms"*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, kan geenszins verklaren waarom verzoekster geen melding maakte van de aanhoudende problemen die B.A.T. kende met zijn oom, wanneer zij uitdrukkelijk gevraagd werd *"Wat kan je mij vertellen over zijn familie? Kan u mij iets zeggen over zijn oom? [...] Wat kan u mij zeggen over zijn oom? [...] Ik heb het dus wel degelijk over zijn biologische oom, daar zou u mij iets over moeten kunnen zeggen? [...] B.A.T. had problemen met één van zijn ooms, het is over die oom dat ik wil horen?"* (gehoor, p. 10-11). Uit het gehoorverslag kan dan ook enkel blijken dat verzoekster geen weet had van een oom die B.A.T. lastigviel, terwijl uit de verklaringen van B.A.T. blijkt dat de oom een van zijn voornaamste vervolgers was en hem jarenlang bedreigde (gehoor B.A.T., p. 16, 17, 18, 23, 24, 26, 17). Deze vaststelling ondermijnt verder de waarachtigheid van verzoeksters relatie met B.A.T., alsook van haar beweerde problemen omwille van zijn homoseksualiteit. Waar het verzoekschrift nog meent dat in het vluchtrelaas van B.A.T. amper iets werd teruggevonden over de bedoelde oom, kan de Raad slechts vaststellen dat B.A.T. tijdens zijn gehoor de oom talrijke keren vermeldde (gehoor B.A.T., p. 16, 17, 18, 23, 24, 26, 17) en ook als eerste noemde toen hem op het einde van zijn gehoor gevraagd werd wie hij vreesde bij terugkeer (*"Mon oncle qui travaille à Interpol qui peut connaître mes entrées et mes sorties, ma famille."*; gehoor, p. 27).

2.4.10. Waar in het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat *"het CGVS er dus van uit [gaat] dat de verklaringen van de heer B.A.T. 100% waarachtig en correct zijn en dienen te gelden als het ijkpunt om de verklaringen van verzoekster te kunnen aftoetsen"*, terwijl *"nergens blijkt echter uit dat de heer B.A.T. erkend werd als vluchteling"* en daargelaten het feit dat de commissaris-generaal in zijn verweernota aangeeft dat B.A.T. wel degelijk erkend werd als vluchteling, antwoordt de Raad dat van partners, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van (deels) dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld. Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door partners die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster niet betwist dat zij een foute naam gaf van het hotel waar haar partner zijn homovriend zag, noch dat ze de oom politieman niet kende.

2.4.11. Nog daargelaten dat de Raad, gezien het taboe dat op homoseksualiteit ligt, niet kan aannemen dat verzoeksters familie op de hoogte zou gebracht worden dat hun dochter met een homo is, legde verzoekster incoherente verklaringen af over wanneer haar familie op de hoogte werd gebracht van de homoseksualiteit van B.A.T., waarna zijzelf hierdoor problemen ondervond. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoekster nog dat zij haar partner in oktober 2010 betrapte, dat de vriendin die haar hierover vertelde in januari 2011 verzoeksters moeder op de hoogte bracht van de seksuele geaardheid van B.A.T., dat haar moeder haar vroeg met haar kind van Kameroen naar Ethiopië terug te keren, dat verzoekster dit weigerde, dat haar partner beweerde dat hij ging veranderen en dat zij vervolgens een tweede keer zwanger werd (verklaring DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde zij dan weer enerzijds dat een vriendin in juni of juli 2012 aan verzoeksters moeder vertelde dat B.A.T. homoseksueel was, reeds na de geboorte van hun tweede kind (gehoor, p. 18), en anderzijds dat verzoekster in 2011 contact verbrak met haar zus omdat haar familie toen al vroeg dat zij B.A.T. zou verlaten omdat hij homoseksueel was (gehoor, p. 6).

2.4.12. Aangaande de beweringen in het verzoekschrift dat *“er voortdurend gehamerd [wordt] op precieze data, met de bijkomende problematiek van het gebruik van een andere kalender in Ethiopië in plaats van te peilen naar de opeenvolgende gebeurtenissen die duidelijk traumatiserend op verzoekster hebben ingewerkt en waardoor zij uiteindelijk uitgespuwd werd in haar herkomstland wat de aanleiding gaf voor haar vertrek in 2016”* en dat *“noch in de bestreden beslissing, noch in het verklaringsdocument van de DVZ noch in het gehoorverslag uitdrukkelijk bij de data vermeld [wordt] of zij de Juliaanse Ethiopische Juliaanse kalender of de Gregoriaanse Europese kalender hanteren”*, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar in de verweernota wordt gesteld: *“Zo blijkt uit het gehoorverslag van het CGVS dat verzoekster er duidelijk op werd gewezen dat ze, als ze data gaf ze moest aanduiden of ze de Ethiopische kalender of de Gregoriaanse kalender gebruikte, of dat ze anders consequent één kalender moest gebruiken, en verzoekster dit ook effectief deed als ze van kalender switchte net zoals de protection officer de gebruikte data en kalender verduidelijkte indien nodig (zie gehoorverslag CGVS p. 7-8, 12, 14-15, 18). Verder zijn de data gebruikt in de verklaringen van verzoekster voor de DVZ duidelijk data in de Gregoriaanse kalender, net zoals deze gehanteerd in de bestreden beslissing. En voor zover de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen data betreffen – wat slechts opgaat voor een beperkt deel van de motivering – , blijkt uit de motivering in kwestie duidelijk dat het vooral inzake de chronologie van de feiten is waar verzoekster in de fout gaat.”* (verweernota, p. 3).

2.4.13. De argumentatie in het verzoekschrift dat de gebruikte kalender op de Dienst Vreemdelingenzaken niet aangeduid wordt, kan dan ook niet overtuigen, gezien uit de overige genoemde data en de gehele chronologie tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk blijkt dat de Gregoriaanse kalender gebruikt werd. Bovendien doet het hanteren van verschillende kalenders geen afbreuk aan de opeenvolging/volgorde van gebeurtenissen, die verzoekster niet consequent kan weergeven doorheen haar asielprocedure en gehoren.

2.4.14. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster uitgeput was ten tijde van het interview, dat *“er problemen waren met de vertaling”* en dat *“de fouten die verzoekster heeft kunnen opmerken met de gebrekkige vertaling en haar toestand van vermoeidheid heeft ze doorgegeven, doch er is geenszins een garantie dat zij alle fouten kon opmerken net gelet op de gebrekkige vertaling”*, is dit een loutere bewering. Hoe dan ook verzoeksters verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken werden aan haar voorgelezen - wat zij bevestigde (gehoor, p. 3) - en zij heeft deze voor akkoord ondertekend. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat noch verzoeksters beweerde vermoeidheid, noch het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, haar van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien werd verzoekster bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd hoe het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken was verlopen en of wat neergeschreven werd correct was, waarop zij antwoordde: *“Het was goed, het was lang - het was goed. [...] Er was een klein probleempje, zoals - als ik een vrouwelijk jij zeg, zegt hij een mannelijk jij - dat is een voorbeeld. [...] Ik denk dat zijn taal niet zijn eerste taal is, misschien zijn tweede of derde - hij zei steeds huh? Huh? [...] Er waren fouten, die heb ik doorgegeven en dat hebben ze gecorrigeerd.”*; gehoor, p. 3). Dat verzoekster aldus, volgens haar verklaringen, bepaalde fouten heeft gecorrigeerd, maar heeft nagelaten de chronologie van de kernelementen van haar asielrelaas te verbeteren, is niet aannemelijk. De beweerde communicatieproblemen met de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaren bovendien niet waarom verzoekster op het Commissariaat-generaal enerzijds aangaf dat haar familie reeds in 2011 op de hoogte was (gehoor, p. 6), doch anderzijds stelde dat dit pas in juni of juli 2012 was (gehoor, p. 18).

2.4.15. Verzoekster maakt ook de vervolging door de Ethiopische autoriteiten omwille van de homoseksualiteit van haar partner niet aannemelijk. Op de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde zij dat de autoriteiten haar zoeken omdat haar moeder aan hen over de homoseksualiteit van B.A.T. vertelde (vragenlijst DVZ, vraag 3.5), terwijl zij op het Commissariaat-generaal vaagweg en andersluidend aangaf: *“Ik word ook gezocht door de wet omdat ik ellende bracht. [...] Ze hadden gezegd dat ik opgepakt moet worden door de politie, ik ben zeker dat ik gezocht word. [...] Ze hebben tegen mij een aanklacht ingediend en ik word gezocht door de politie. [...] Ik werd beschuldigd door de oudsten van de wijk omdat ik ellende heb gebracht.”* (gehoor, p. 19).

2.4.16. De Raad hecht evenmin geloof aan verzoeksters verklaringen dat zij vreest te worden besneden bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Zij legt een medisch attest neer waaruit blijkt dat zij niet besneden is.

2.4.17. Zo liet verzoekster haar vrees om besneden te worden geheel onvermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl zij dit op het Commissariaat-generaal meteen bovenbracht aan de tolk, nog voor het gehoor begon (*"Voor het interview wil ik iets zeggen aan de tolk. [...] Toen ik jonger was ging ik naar het buitenland, ik ging weg van mijn land omdat mijn zus - door de hulp van mijn zus ben ik naar het buitenland gevlucht omdat mijn zus hielp me, want zij zelf is besneden en daardoor was ze bang dat ik ook besneden zou worden, en dat gevaar daar liep. Daarom stuurde ze mij naar het buiteland. Daarna ben ik teruggegaan naar mijn land, maar ze had mij gevraagd om opnieuw besneden te worden zoals de traditie is, daarom ging ik weer weg van mijn land - nu kunnen we starten."*; gehoor, p. 2). Indien dit voor verzoekster werkelijk zo'n belangrijk element was dat onlosmakelijk verbonden is met het stigma van de homoseksualiteit van haar partner, zoals ook de advocaat op het einde van het gehoor aanbracht (*"Sowieso is ze gestigmatiseerd, ze brengt onheil over mannen en over iedereen en het punt dat ze niet besneden is kan een trigger zijn om het nog onoverkomelijker te maken, ik denk dat er daarom een terugkoppelingseffect is op die besnijdenis en daar is voor mij een uitleg voor - het is niet de direct aanleiding, het komt indirect terug als een boomerang op het ogenblik dat het verhaal van de homoseksuele man in de gemeenschap opgang maakt."*; gehoor, p. 22), kan niet worden ingezien waarom verzoekster dit, zelfs niet terloops, vermeldde tijdens haar eerste interview. De stellingen in het verzoekschrift dat *"het gehoor voor de DVZ is meer gericht op de reisweg, reisdocumenten, de familie etc"* en dat *"men heeft daar dan ook niet uitgebreid tijd besteed aan de oorzaken van haar vlucht"* kunnen niet worden aangenomen, gezien uit het administratief dossier blijkt dat op de Dienst Vreemdelingenzaken verschillende vragen werden gesteld over haar vrees of risico bij terugkeer (vragenlijst DVZ, vraag 3), dat er verduidelijkingsvragen volgden (vragenlijst DVZ, vraag 3.5) en dat verzoekster de kans kreeg nog iets toe te voegen (vragenlijst DVZ). Verzoekster verklaarde op het Commissariaat-generaal verder zelf dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken *"goed"* en *"lang"* was (*"Het was goed, het was lang - het was goed."*; gehoor, p. 3). Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster wel degelijk worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt.

2.4.18. Verzoekster bewering dat haar familie haar reeds op 16- of 17-jarige leeftijd wilde besnijden kan niet overtuigen. Ook al zou zij dit tijdelijk ontlopen hebben door met haar zus naar Addis Abeba te gaan (gehoor, p. 14), dan nog merkt de Raad op dat verzoekster hierna nog verschillende keren naar haar familie in Mojo terugkeerde, zowel in 2003 voor enkele dagen (gehoor, p. 15), in 2009 voor 8 maanden (gehoor, p. 15) en in maart 2016 (gehoor, p. 15). De uitleg in het verzoekschrift dat zij dit *"op zeer tactische en diplomatische wijze"* deed, dat zij de situatie met haar familie probeerde te verzoenen, dat zij *"deed alsof ze instemde met besnijdenis doch dit was niet het geval"*, dat zij *"met cadeaus naar Mojo [trok] maar bleef daar maar kort"*, dat ze een risico nam *"maar dit was een goed berekend risico"* en dat *"de vrees of het risico op besnijdenis bestond doch het was een risico dat ze op dat ogenblik riskeerde te nemen gelet op haar status van net bevallen moeder en in aanwezigheid van haar partner, de vader van het kind"* kan haar gedrag geenszins verklaren. Verzoekster is thans een volwassen vrouw en moeder van twee kinderen. Dat zij zich zou moeten onderwerpen aan haar familie kan niet overtuigen. Ook verzoeksters handelwijze kan dit bevestigen nu ze niet kan aangenomen worden dat ze meermaals vrijwillig het risico zou genomen hebben om terug te keren naar haar familie in Mojo, en dit voor meerdere maanden en met haar dochters. Verzoekster toont niet aan ooit in gevaar geweest te zijn van vrouwelijke genitale verminking noch dat zij dit thans is of haar dochters zou moeten vrezen wanneer ze hier zelf niet achter staat.

Bovendien blijkt uit *"Country Profile: FGM in Ethiopia, oktober 2013, 28toomany"*, door de commissaris-generaal toegevoegd aan de verweernota, dat meisjes doorgaans op jonge leeftijd worden besneden, dat vrouwen soms in uitzonderlijke gevallen nog naar aanleiding van een huwelijk besneden worden en dat er ook een enkel geval bekend is van een vrouw die vlak voor haar bevalling nog besneden werd (*"Country Profile: FGM in Ethiopia, oktober 2013, 28toomany"*, p. 50-51). Het rapport maakt echter geen melding van 34-jarige vrouwen die na twee bevallingen nog gedwongen besneden worden.

2.4.19. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster de verkrachting door haar schoonbroer heeft aangehaald maar dat *“hierover wordt verder met geen woord gerept door de protection officer”*, merkt de Raad op dat verzoekster deze beweerde gebeurtenis inderdaad vermeldde (*“Ik zag mijn eigen man in mijn kamer, dat hij met een man sliep. Iedereen haatte mij en toen ging hij weg. toen hoorde mijn familie erover en toen kreeg ik morele schande over mij. Ik werd toen ook verkracht door zijn jongere broer. Ik ben daarna weggegaan en daarna kon ik niet in mijn eigen land wonen, ik word uitgesloten van de gemeenschap en wordt ook gezocht door de politie.*

Volgens de Ethiopische gewoonte moeten alle kinderen besneden worden en de familie moet de kinderen, de moeder moet geluk brengen, niet ellende. Daarom moeten jullie, jij en je kinderen volgens de traditie besneden worden.”; gehoor, p. 13), maar dat zij dit geenszins als een asielmotief aanbracht, noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het verzoekschrift wordt overigens nagelaten aan te geven wat verzoekster hierover nog had willen vertellen of wat de invloed hiervan had geweest op de beoordeling van haar asielaanvraag, of waarom ze hiervoor internationale bescherming dient te zoeken. Ook de advocaat heeft hierover geen opmerkingen geformuleerd, toen hij hiertoe de kans kreeg op het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal (gehoor, p. 22).

2.4.20. Dat verzoekster in werkelijkheid geen vrees koestert ten aanzien van Ethiopië, noch omwille van de homoseksualiteit van haar partner B.A.T., noch uit angst om besneden te worden, noch omwille van andere redenen, wordt bevestigd door de vaststelling dat zij vrijwillig terugkeerde naar Ethiopië na een legaal verblijf in België in 2016, waar zij tevens naliel asiel aan te vragen. Dat verzoekster in 2016 op legale wijze terugkeerde naar haar land van herkomst, nadat haar problemen reeds begonnen waren, doet afbreuk aan de ernst van de door haar geschetste vervolging.

2.4.21. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Zij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.22. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Ethiopië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK